

İman Edenlere Yapılan Saldırı ve İftiraların Gerçek Nedeni

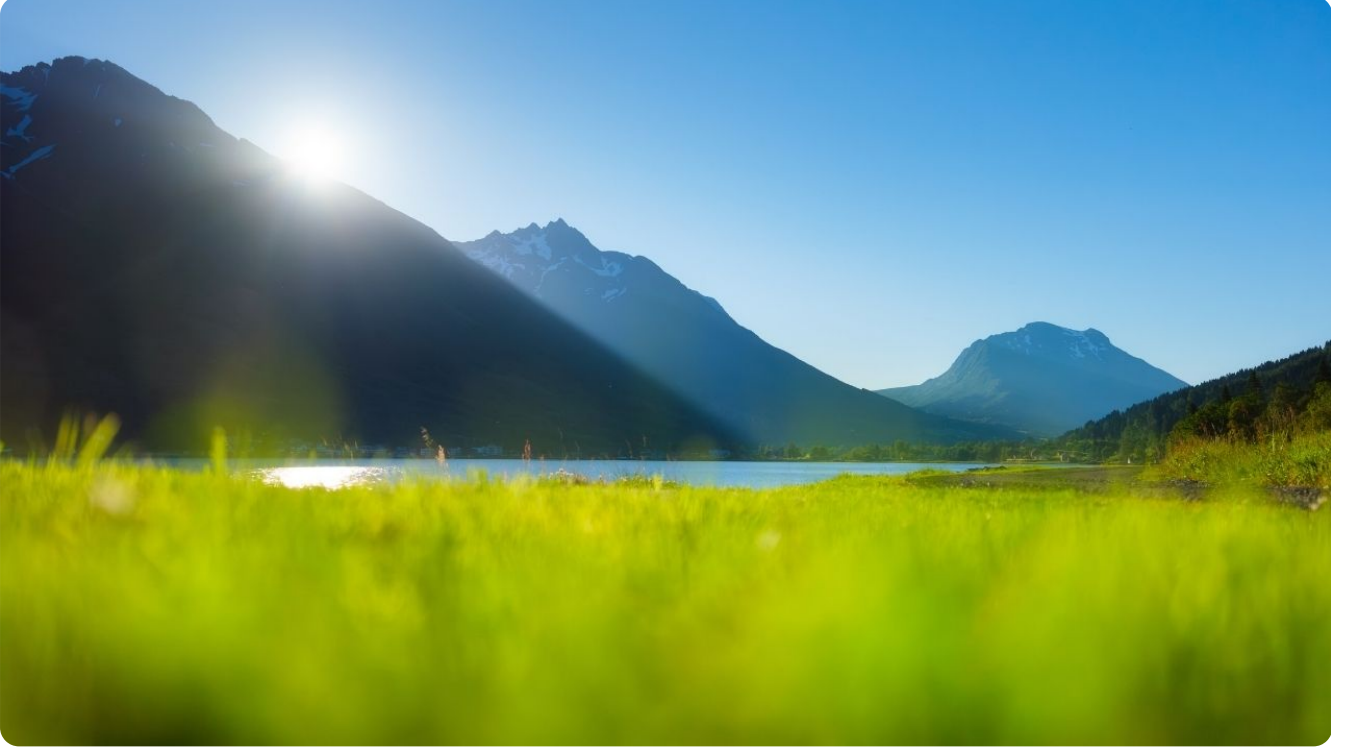
Peygamberlere ve onlarla birlikte iman edenlere tarih boyunca delilik, yalancılık, büyücülük, hırsızlık, devleti ele geçirme isteği, azgınlık ve benzeri pek çok suçlama yöneltilmiştir. Ancak bu suçlamaların gerçek nedeni bunların hiçbirisi değildir. Bu iftiraların tamamı, Allah'ın elçilerini ve onlara iman edenleri toplum gözünde itibarsızlaştırmak, hak davalarını gölgelemek ve kendilerine uygulanacak zulmü meşru göstermek amacıyla ortaya atılmıştır.

Nitekim inkârcılar, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'e (sav) de birçok asılsız ithamda bulunmuş; onu yalancılıkla, büyücülükle, şairlikle ve Kur'an'ı uydurmakla suçlamışlardır. Allah'ın elçisi olan bu mübarek insanı alay, hakaret ve karalamalarla insanların gözünden düşürmeye çalışmışlardır. Fakat bu girişimlerin hiçbirisi amacına ulaşmamış; aksine Resûlullah'a iman edenlerin sevgisini, güvenini ve bağlılığını daha da artırmıştır. Allah bu gerçeği Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirmektedir:

İnkâr edenler dediler ki: "Bu (Kur'an) olsa olsa ancak onun uydurduğu bir yalandır, kendisi düzüp uydurmuş ve ona bir başka topluluk da yardımda bulunmuştur." Böylelikle onlar, hiç şüphesiz haksızlık ve iftira ile geldiler. Ve dediler ki: "Bu, geçmişlerin uydurduğu masallardır, bir başkasına yazdırmış olup kendisine sabah akşam okunmaktadır." De ki: "Onu, göklerde ve yerde gizli olanı bilen (Allah) indirmiştir. Doğrusu O, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir." (Furkan Suresi, 4-6)

Kavimlerin önde gelenlerinin Allah'ın elçilerine karşı çıkmalarının önemli sebeplerinden biri de kendi ölçülerine göre toplumun ileri gelenlerinden olmayan bir kimsenin kendilerine önderlik etmesini kabullenememeleridir. Olayları yalnızca dünyevi değerlerle değerlendirdikleri için peygamberlerin davetini İlahi bir hakikat çağrısı olarak değil, kendi otoritelerine yönelmiş bir tehdit olarak görmüşlerdir.

Oysa peygamberler insanları yalnızca Allah'a kulluk etmeye çağırmışlardır. Bu çağrının kabul görmesiyle insanlar Allah'a yönelmiş, Kur'an'da bildirilen adalet, merhamet ve güzel ahlak toplumda hakim olmaya başlamıştır. Dürüstlük, samimiyet, fedakarlık, güvenilirlik, çalışkanlık ve hakkaniyet yaygınlaşmıştır.

Elbette bu durum; yeryüzünde bozgunculuk çıkaran, zulümle makam ve servet elde eden, menfaat uğruna Allah'ın sınırlarını çiğneyen, samimiyetsizliği, sevgisizliği ve ahlaksızlığı hayat tarzı haline getiren kimseleri rahatsız etmiştir.

Kavimlerin önde gelenleri, sahip oldukları makam ve servet sayesinde kendilerine bağımlı hâle getirdikleri insanları artık eskisi gibi yönlendiremeyeceklerinden korkmuşlardır. Çünkü peygamberlerin davetine icabet eden kimseler yalnızca Allah'a teslim olur; yalnızca Allah'tan korkup sakınırlar. Bu nedenle haksızlıktan kaçınır, emanete riayet eder, harama el uzatmaz, hırsızlık yapmaz, bozgunculuk çıkarmaz; fakirin, yetimin ve mazlumun hakkını gözetirler. İşte bu yüzden peygamberlerin ve müminlerin tebliği, çıkarlarını zulüm üzerine kuran kimselerin menfaatlerini zedelemiştir.

Onları rahatsız eden bir başka husus da sahip oldukları güç, itibar ve iktidara rağmen kendilerinden olmayan; üstelik yanlışlarını açıkça ortaya koyan bir insanın Allah'ın dinini tebliğ ederek toplumda kabul görmesiydi. Kibir ve kıskançlıkları sebebiyle bunu bir hakikat meselesi olarak değil, kişisel bir üstünlük yarışı olarak değerlendirmişler; peygamberlerin kendilerinden üstün görülmesini hazmedememişlerdir.

Oysa Allah'ın elçileri insanların en güzel ahlaklı, en güvenilir ve en hikmet sahibi kimseleridir. Buna rağmen inkârcıların önde gelenleri, kıskançlık ve kibirleri sebebiyle bu mübarek insanları toplum önünde küçük düşürmeye çalışmış, fakat sonunda küçük düşen yalnızca kendileri olmuştur.

Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Yusuf, Hz. Musa ve daha birçok peygamber ile onlara iman eden samimi müminler; kavimlerinin önde gelenleri tarafından, kurdukları düzeni ve atalarından miras aldıkları bâtıl inançları tehdit ettikleri gerekçesiyle sürgün edilmek, hapsedilmek veya öldürülmek istenmişlerdir.

Allah onların bu zihniyetini Kur'an-ı Kerim'de şöyle haber vermektedir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyse? (Bakara Suresi, 170)

Kur'an'ın bildirdiğine göre, Allah'ın dinini samimiyetle yaşayanları engellemeye çalışanlar çoğu zaman toplumun varlık ve güç sahibi kimseleri olmuştur. Bu kişiler, sahip oldukları makamı, serveti ve yetkiyi müminlerin aleyhine kullanmaya çalışmış; gerçek niyetlerini ise **"üstünlük kurmak", "iktidarı ele geçirmek istemek"** veya **"düzeni bozmak"** gibi suçlamaların arkasına gizlemişlerdir.

Nitekim Allah şöyle buyurmaktadır:

Bunun üzerine, kavminden inkâra sapmış önde gelenler dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Eğer Allah (öne sürdüklerini) dilemiş olsaydı, muhakkak melekler indirirdi. Hem biz geçmiş atalarımızdan da bunu işitmiş değiliz." (Mü'minun Suresi, 24)

Tarih boyunca peygamberlere ve müminlere yöneltilen suçlama ve iftiraların temelinde, hak ve adalet çağrısının mevcut çıkar düzenlerini tehdit etmesi yatmaktadır. Allah'ın elçileri insanları yalnızca Allah'a kulluğa ve güzel ahlaka davet ettiklerinde, menfaatlerini haksız yollarla koruyan güç sahipleri bundan rahatsız olmuş; makamlarını ve nüfuzlarını kaybetme korkusuyla iftira, karalama ve baskı yöntemlerine başvurmuşlardır.

Ancak bu saldırılar müminleri yıldırmaq yerine onların imanını, sabrını ve kardeşliğini daha da güçlendirmiştir. Çünkü inkârcılar, peygamberlerin tebliğinin yayılmasıyla bâtıl düzenlerinin

sarsılacağını çok iyi bilmektedirler. Bu sebeple yürüttükleri psikolojik baskılar ve karalama kampanyaları, gerçekte hakikatin yayılmasını engellemeye yönelik sonuçsuz girişimlerden ibaret kalmıştır. Allah'ın yardımı ve müminlerin sabrı sayesinde hiçbir güç Allah'ın nurunu söndürmeye muvaffak olamamıştır.

Sonuç olarak geçmişte olduğu gibi günümüzde de iman edenlere yöneltilen iftira ve saldırıların temelinde; hakikate karşı duyulan korku, kibir, kıskançlık ve çıkar kaygısı bulunmaktadır. Allah'ın elçileri ve onların izinden giden samimi müminler ise bütün engellemelere rağmen adaleti, güzel ahlakı ve hakkı yaşamaya ve yaşatmaya devam etmişlerdir. Kur'an'ın bildirdiği gibi Allah yolunda samimiyetle yürüyenler daima Allah'ın koruması altındadır. İftiralar ise sonunda yalnızca onları atanların hüsrana ve küçük düşmesine sebep olur. Bu gerçek, bütün iman edenler için her devirde büyük bir teselli, kuvvet ve umut kaynağıdır.

